ePublishing
ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Περιοδικό της Ελληνικής Κτηνιατρικής Εταιρείας

Τόμ. 3, Αρ. 4 (1952)

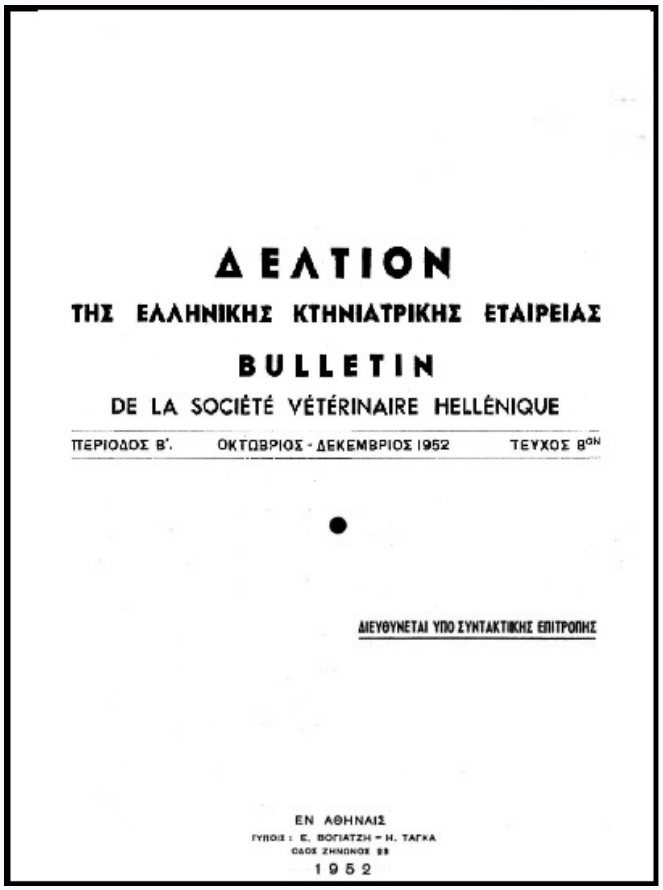

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
BULLETIN
DE LA SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE HELLÉNIQUE
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1952 ΤΕΥΧΟΣ 8ον
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ: Ε. ΒΟΓΙΑΤΖΗ - Η. ΤΑΓΚΑ
ΟΔΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ 28
1952

Θεραπευτική

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: 10.12681/jhvms.17526

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

Άδεια χρήσης Creative Commons Αναφορά-Μη Εμπορική Χρήση 4.0.

Βιβλιογραφική αναφορά:

Εταιρεία Ε. Κ. (1952). Θεραπευτική. *Περιοδικό της Ελληνικής Κτηνιατρικής Εταιρείας*, *3*(4), 237–240. https://doi.org/10.12681/jhvms.17526

https://epublishing.ekt.gr | **e-Εκδότης:** ΕΚΤ | **Πρόσβαση:** 20/01/2026 03:12:36

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

J. JACQUET: **Ἡ θεραπεία τῶν μολύνσεων τοῦ μαστοῦ τῆς ἀγεγελάδος διὰ τῶν ἀντιβιωτικῶν καὶ αἱ συνέπειαι ταύτης.** (Pathol. Generale **Ὀκτώβριος 1952, σ. 557 - 574).**

Ἡ κακὴ χρησιμοποίησις τῶν ἀντιβιωτικῶν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν μαστιτίδων ἔχει τὰς ἀκολούθους συνεπείας: Πλήρη μετάβολὴν τῆς κοινῆς μικροβιακῆς χλωρίδος διὰ τῆς φθορᾶς τῶν πενικιλλινοευαισθήτων πρὸς ὄφελος τῶν πενικιλλινοαντόχων (σταφυλόκοκκος, κολιβάκιλλος).

Ἡ αὔξησις τῆς ἀντοχῆς τῶν σταφυλοκόκκων εἰς τὴν πενικιλλίνην συνεπάγεται καὶ παράλληλον ἀνθεκτικότητα πρὸς τὴν στρεπτομυκίνην ἡ δὲ καταπολέμησις τούτων ἀπαιτεῖ προσφυγὴν εἰς τὴν χρυσομυκίνην. Εἶναι ἀνάγκη συνεπῶς πρὸ πάσης θεραπείας μαστιτίδων δι᾽ ἀντιβιωτικῶν νὰ καθορίζεται τὸ εἶδος τοῦ αἰτίου παρ᾽ εἰδικοῦ ἐργαστηρίου. Ἄνευ τῆς συνεργασίας τούτου πᾶσα μέθοδος θεραπείας πρέπει νὰ θεωρῆται σήμερον ἐμπειρική, τυφλὴ καὶ καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν. Λόγῳ τῆς μεγάλης χρήσεως τῶν ἀντιβιωτικῶν ἡ παρουσία τούτων εἰς τὸ γάλα εἶναι συχνοτάτη. Ἡ διάρκεια ἀπεκκρίσεως ἑνὸς ἀντιβιωτικοῦ εἰσαχθέντος εἰς τὸν μαστὸν ποικίλλει ἀπὸ 4 - 5 ἡμέρας, δύναται δὲ νὰ παραταθῇ καὶ μέχρις 9 ἡμέρας ἐὰν ἐχρησιμοποιήθη ἐλαιῶδες ἔκδοχον.

Ἡ τακτικὴ πόσις γάλακτος περιέχοντος ἀντιβιωτικὰ (εὑρέθησαν ἀπὸ 20 - 4000 Μ.Ο., κατὰ λίτρον) δύναται νὰ ἔχῃ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ὑγείας τῶν καταναλωτῶν, τῶν παιδίων ἰδίως. Ἐλάχισται δόσεις πενικιλλίνης δὲν βλάπτουν κατὰ τὸν Lesné. Δὲν φαίνεται ὅμως νὰ συμβαίνῃ τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὰ ἄλλα ἀντιβιωτικά. Παρετηρήθη ἀνατροπὴ τῆς καθεστηκυίας τάξεως τῆς χλωρίδος τῶν παχέων ἐντέρων πρὸς ὄφελος τῶν ἀνθεκτικῶν.

Ἡ ἐξαφάνισις τῆς κανονικῆς μικροβιακῆς χλωρίδος δύναται νὰ παρουσιάσῃ παθολογικὰς συνεπείας. Εἶναι γνωστὸν ὅτι πολλοὶ μικροοργανισμοὶ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος συνθέτουν βιταμίνας (B1 - B12 - K) τῶν ὁποίων ἐπωφελοῦνται οἱ ξενισταί. Αἱ μεταβολαὶ π.χ. τῆς περιεκτικότητος τοῦ αἵματος εἰς προθρομβίνην, ἥτις ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς παραγωγῆς βιταμίνης K ἐντὸς τῶν ἐντέρων, ἐμελετήθη ὑπὸ τοῦ Cortese. Οἱ Lichstein καὶ Cillfilan ἀπέδειξαν ὅτι ἀναστέλλεται ἡ σύνθεσις παντοθενικοῦ ὀξέος ὑπὸ τὴν ἐπί-

δρασιν τῆς στρεπτομυκίνης. Ἡ δυνατότης ἀποβιταμινώσεων ὡς συνέπεια χρήσεως ἀντιβιωτικῶν εἶναι τοιουτοτρόπως ἀποδεδειγμένη.

Ἡ ἐπιβίωσις ἐξ ἄλλου καὶ μεγάλη ἀνάπτυξις ἀντιβιωτικο-ἀνθεκτικῶν μικροβίων, ἐλαχίστης ὑπὸ ὁμαλὰς συνθήκας ζωτικότητος, δύναται νὰ γίνῃ πρόξενος νόσων ἀγνώστων, μέχρι τοῦδε. Ἀναφέρονται 11 περιπτώσεις ἀσθενῶν θεραπευομένων διὰ χρυσομυκίνης, χλωρομυκητίνης καὶ γαιωμυκίνης, οἵτινες ἐνεφάνισαν συμπτώματα μυκώσεως τῶν γεννητικῶν ὀργάνων (Candida Albicans) καὶ μία μάλιστα περίπτωσις θανατηφόρος ὀφειλομένη εἰς τὸν αὐτὸν μύκητα (πολλαπλᾶ ἀποστήματα),

Ἀντιθέτως ὅσον ἀφορᾶ τὰ κατοικίδια ζῶα, ἡ χορήγησις ἀντιβιωτικῶν, ἢ ὑπολειμμάτων καλλιεργειῶν, προκαλεῖ σημαντικὴν αὔξησιν τοῦ βάρους καὶ μεγάλην βελτίωσιν τῆς ἀναπτύξεως. Ἐπὶ τοῦ παρόντος συνιστᾶται ἡ χρῆσις των εἰς τὴν χοιροτροφίαν καὶ τὴν ὀρνιθοτροφίαν.

Ἡ χρῆσις τέλος ἀντιβιωτικούχου γάλακτος δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ συνεπείας εἰς τὴν βουτυροπαραγωγήν, ἐνῶ εἰς τὴν τυροκομικὴν προκαλεῖ μεγάλας καταστροφὰς διὰ τῆς ἐξουδετερώσεως τῶν γαλακτικῶν ἐνζύμων. Δὲν παράγεται γαλακτικὸν ὀξύ, ἡ μᾶζα παρουσιάζει ἀλκαλικὴν καὶ ὄχι ὄξινον ἀντίδρασιν, τοῦθ' ὅπερ ἐπιτρέπει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μικροβίων σήψεως καὶ τὴν ἀχρήστευσιν τοῦ τυροῦ, (περίπτωσις τοῦ τυροῦ εἴδους Camembert Νορμανδίας). Ε. Μ.

J. LEDERER: **Ὑποθυρεοειδία καὶ κρυψορχιδία.** (Annal. Endocrin. **ἐξ ἀναλύσεως εἰς** Annal. Med. Vet. **Μάϊος 1952**).

Ἐπὶ 83 περιπτώσεων κρυψορχιδίας παρετηρήθησαν 54 μετὰ ὑποθυρεοειδισμοῦ. Ἡ λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ὑστερεῖ συχνάκις εἰς τοὺς κρυψόρχιδας ὅπως μαρτυροῦν ἄλλωστε ἡ κλινικὴ ὄψις, ἡ πτῶσις τοῦ βασικοῦ μεταβολισμοῦ καὶ ἡ αὔξησις τῆς χολεστερόλης.

Δοκιμὴ θεραπείας διὰ θυρεοειδίνης ἐπέτυχε εἰς 5 περιπτώσεις ἐπὶ 22. Εἰς τὰς λοιπὰς 17 περιπτώσεις ἐχορηγήθη γοναδοτροφίνη μὲ ἀποτέλεσμα καθόδου τοῦ ὄρχεος εἰς τὰς 9. Κατὰ τὸν L. ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ θυρεοειδοῦς ἐπιδρᾶ κατὰ δύο τρόπους: 1) διὰ μεταβολῆς τῆς ἐκκρίσεως τῆς γοναδοτροφίνης ὑπὸ τοῦ προσθίου λοβοῦ τῆς ὑποφύσεως, 2) ἡ ὑπολειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς συνεπάγεται ἀναισθησίαν τῶν σπερματικῶν τόνων εἰς τὴν γοναδοτροφίνην. Εἶναι, ὄντως, γνωστὸν ὅτι ἡ θυροξίνη προπαρασκευάζει (εὐαισθητοποιεῖ) τὰ ὄργανα εἰς τὴν ὁρμονικὴν ἐνέργειαν. Ε. Μ.

J. DEVANTOUR: **Περίπτωσις πνευμονικοῦ ἐμφυσήματος ἵππου θεραπευθέντος διὰ «ἱπποσπασμίνης».** Rev. Vet. Mil. No **3, 1952**

Ἀφοῦ ἐχρησιμοποιήθη ἄνευ ἀποτελέσματος τὸ νεοαντεργκὰν (ἀντιϊσταμινικόν) καὶ ἡ ἐφεδραλίνη (εὐπνοϊκὸν καὶ καρδιοτονωτικόν) ἐγένετο χρῆ-

σις τῆς «ἱπποσπασμίνης» εἰς μίαν περίπτωσιν πνευμονικοῦ ἐμφυσήματος. Ἡ θεραπεία ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο περιλαμβάνει, α) 15 φύσιγγας 40 κ. ἑ., χλωριούχου ἀσβεστίου 2,5 % καὶ ὑποθειώδους μαγνησίας 5 %, β) 15 φύσιγγας 40 κ. ἑ. ὀκτυλικὸν οἰνόπνευμα (Octanol) εἰς ὑδατῶδες διάλυμα 1/100. 000, γ) 12 φύσιγγας καρδιοτονωτικοῦ (καφουρέλαιον), δ) 12 φύσιγγας τῶν 10 κ. ἑ. πεπτόνης ἰωδιούχου (διάλυμα 5 % πεπτόνης ἐν φυσιολογικῷ ὁρῷ εἰς ὃ προστίθεται ἰώδιον εἰς ἀναλογίαν 0,05 γρ. κατὰ κ. ἑ.), ε) αὐθαιμοθεραπεία. Ἡ ὑποθειώδης μαγνησία, ἡ ἰωδιοῦχος πεπτόνη καὶ ἡ αὐθαιμοθεραπεία ἐνεργοῦν ὡς ἀντιαλλεργικὰ καὶ ἀντισπασμωδικά, ἡ ὀκτανόλη καὶ τὸ ἰώδιον ὡς ἀντισκληρωτικά.

Τὰς πρώτας ἡμέρας ἐγένετο καθ' ἑκάστην: ἐνδοφλεβίως, 1 φύσιγξ χλωριούχου ἀσβεστίου καὶ ὑποθειώδους μαγνησίας (40 κ. ἑ.) καὶ 1 φύσιγξ ὀκτανόλης (40 κ. ἑ.) ἐνδομυϊκῶς, ἰωδιοῦχος πεπτόνη (10 κ. ἑ.) ἀναμεμιγμένη μετὰ 30 κ. ἑ. αἵματος λαμβανομένου ἐκ τῆς σφαγίτιδος. Ταυτοχρόνως χορηγεῖται PER OS ἀντιβηχικὸν Kermès - Belladone.

Μετὰ τὴν 6ην ἡμέραν αἱ ἐνέσεις χλωριούχου ἀσβεστίου, καὶ ὑποθειώδους μαγνησίας γίνονται ἑκάστην δευτέραν ἡμέραν, τῆς δὲ ὀκτανόλης, τῆς ἰωδιούχου πεπτόνης+αἷμα καὶ τοῦ καρδιοτονωτικοῦ καθημερινῶς μέχρις ἐξαντλήσεως τῶν φυσίγγων.

Μεγάλη βελτίωσις ὅλων τῶν συμπτωμάτων, παραταθεῖσα ἐπὶ ἕνα μῆνα, ἐπηκολούθησε τὴν θεραπείαν ταύτην (ἀποκατάστασις φυσιολογικῆς ἀναπνοῆς κ.λ.π.). Μερικὴ ὑποτροπὴ τῶν συμπτωμάτων ἀπέδειξεν ὅτι ἡ θεραπεία αὕτη, ἥτις ἔδωσε προηγουμένως ἀληθεῖς ἰάσεις εἴς τινας περιπτώσεις ἀναφερομένας ὑπὸ τοῦ Cantonnet (Bul. Acad. Vét. 1945), δὲν ἐδικαίωσε τὰς ἐλπίδας τοῦ συγγραφέως. Ε. Μ.

J. FRANCIS: **Χημικοθεραπεία καὶ ἐπιζωοτικὴ ἀποβολὴ τῶν ἀμνάδων** (Chemiotherapeutic Response of the Organism Causing Enzootic Abortion in Ewes). (Journal of Comparative Pathology And Therapeutics July 1952 P. 214).

Ὁ συγγραφεὺς ἐπειραματίσθη ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως διαφόρων θεραπευτικῶν οὐσιῶν ἐπὶ τοῦ Βακίλλου τῆς Ἐπιζωοτικῆς ἀποβολῆς τῶν ἀμνάδων ἐντὸς ἐμβρυοφόρων ὠῶν. Ἡ Σουλφαθειαζόλη καὶ ἡ Πενικιλλίνη ἐπέδρασαν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς καλλιεργείας ταύτης, ἡ Στρεπτομυκίνη ὅμως ὅπως καὶ τὸ Παρα - αμινοβενζοϊκὸν ὀξὺ καὶ ἡ Σουλφόνη οὐδεμίαν ἀπολύτως εἶχον ἐπίδρασιν. Ἐκ τῶν πειραματισμῶν τούτων συμπεραίνει ὅτι ἴσως ὁ μικροοργανισμὸς οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν ὁμάδα Ψιτάκκωσις - Λεμφοκοκκίωμα.

Ὡς πρὸς τὴν Χλωρομυκητίνην, τὴν Χρυσομυκητίνην καὶ τὴν Γαιομυκητίνην αὗται ἀπεδείχθησαν δραστικώτεραι ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἄνω ἀναφερομένας οὐσίας. Ν. Δ. Τ.

J. MACK: **Ἐφαρμογὴ τῆς Χλωρομυκητίνης ἐν τῇ Κλινικῇ τῶν κυνῶν καὶ γαλῶν** Clinical use of Chloromycetin in Dogs And Cats (Veterinary Record 4 October 1952 No 40 P. 597).

Ἡ Χλωρομυκητίνη ὡς γνωστὸν δρᾷ τόσον ἐπὶ τῶν ἀρνητικῶν ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν θετικῶν κατὰ Gram μικροοργανισμῶν ὡς καὶ πολλῶν διηθητῶν ἰῶν. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται κυρίως ὁ Βάκιλλος τοῦ Bang ὁ Βάκιλλος τοῦ Μελιταίου πυρετοῦ, ὁ Χρυσίζων σταφυλόκκοκος, ὁ Στρεπτόκκος ὁ πυογόνος κτλ.

Πειραματικαὶ ἐργασίαι ἀπέδειξαν ὅτι ἡ Χλωρομυκητίνη ἀπορροφᾶται ταχέως καὶ τελείως ὑπὸ τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος καὶ ὅτι ὁ τίτλος ταύτης ἐν τῷ αἵματι φθάνει εἰς τὸ ὑψηλότερον ἐπίπεδον δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ στόματος χορήγησίν της ἀναλόγως βεβαίως καὶ τῆς ληφθείσης δόσεως.

Νοσηραὶ καταστάσεις εἰς ἃς αὕτη ἐνδείκνυνται εἶναι κυρίως:

Ἡ Πνευμονία διαφόρων τύπων, δευτεροπαθεῖς μικροβιακαὶ λοιμώξεις τῆς νόσου τῶν νεαρῶν σκύλων, μικροβιακὴ κυστῖτις καὶ νεφρῖτις, λοιμώδης πανλευκοπενία, ἐντερῖτις, κολιβακιλλικὴ μητρῖτις, ἀμυγδαλῖτις. Αὕτη δρᾷ ἐπίσης εἴς τινα βαθμὸν εἰς περιπτώσεις ψιττακώσεως, ψευδοπανώλους τῶν ὀρνίθων καὶ ἀφροδισίου λεμφοκοκκιώματος.

Ἐπὶ πνευμονίας συνιστᾶται, ἡ συνέχισις τῆς θεραπείας ἐπὶ 1—2 ἡμέρας μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ πυρετοῦ, πρὸς ἀποφυγὴν ὑποτροπῆς. Εἰς περιπτώσεις δευτεροπαθῶν μικροβιακῶν λοιμώξεων κατὰ τὴν νόσον τῶν νεαρῶν σκύλων, ὑποστηρίζεται ὅτι τὸ ἀντιβιωτικὸν τοῦτο δίδει ἀξιοσημείωτα ἀποτελέσματα.

Ἐν τῇ θεραπείᾳ τῆς λοιμώξεως τοῦ οὐρογεννητικοῦ συστήματος τῶν σκύλων ἡ Χλωρομυκητίνη κατατάσσεται μεταξὺ τῶν πλέον δραστικῶν φαρμάκων ἐκ τῶν μέχρι σήμερον γνωστῶν, μὲ τὸ πρόσθετον πλεονέκτημα ὅτι δὲν προκαλεῖ ναυτίαν.

Ὑποστηρίζεται ὁμοίως ὅτι αἱ Σαλμονέλλαι εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητοι εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἀντιβιωτικόν. Ἐντερικαὶ λοιμώξεις ὀφειλόμεναι εἰς μικροοργανισμοὺς ἀρνητικοὺς κατὰ Gram, μὴ ἐπηρεαζόμεναι δὲ ὑπὸ τῆς Σουλφαμιδοθεραπείας, ὑπεχώρησαν διὰ τῆς χορηγήσεως ἀρχικῆς δόσεως 50 χλστγρ. Χλωρομυκητίνης ἀνὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους, μὲ ἐπακόλουθον χορήγησιν 25 χλστγρ. δὶς τῆς ἡμέρας καὶ ἐπὶ χρονικὸν διάστημα μιᾶς ἑβδομάδος.

Σὺν τούτοις ἡ Χλωρομυκητίνη κέκτηται τὸ προτέρημα ὅτι δύναται νὰ χορηγεῖται ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ ὅτι δὲν προκαλεῖ ἀντιδράσεις ἀλλεργείας, ὡς καὶ νευροτοξικοδερμικὰς ἢ γαστροεντερικὰς διαταραχάς.

Ν. Δ. Τ.